

i Kongens Bolt og Jern, vil være en tydelig Maade at gjøre ham opmærksom paa, at nu er han en fangen Mand paa Grund af sin Forseelse, samt at Loven staar over ham og skal respekteres. Om man helt vilde kunne undvære en saadan Straf, tvivler jeg meget paa. Jeg maa ganske tiltræde, hvad en æret Taler i saa Henseende nys bemærkede, og jeg skal sige, at saavidt, som min 33aarige Erfaring som Soldat gaar, gives der Soldater — om end det ikke er mange i Forhold til det hele Antal — for hvem Arreststraffen ikke er nogen virkelig Straf, og som meget hellere lade sig sætte i et sort Gul eller ialtsald i en lys Arrest, end de gaar paa Bagt en kold Vinterdag eller tage en anden streng Tørn, som falder for. Saadanne Folk gives der, og jeg vil atter appellere til de Herrer, som have været Soldater og spørge dem, om dette ikke er Tilfældet? Disse Personer, med hvem det er Tilfældet, og som man paa et andet Sted har kaldt Bagabonder — det er intet heldigt Ord, men jeg vil bruge det, da det forstaaes — er en Klasse Personer, som man i Militæretaten er i største Forlegenhed med, og som forvolde En utaaeligt Bryderi. Det maa ikke misforstaaes, som om de voldte Officererne synderlig Bryderi; Officererne straffe dem og straffe dem atter, og dermed vebbliver man længe; men de forvolde deres Kammerater et aldeles utaaeligt Bryderi og Blage. Det er derfor ganske vist en stor Ting, hvis man, saaledes som det er Tilfældet i dette Lovforslags § 32, kunde stille Afdelingerne af med disse Folk; men jeg maa rigtignok tilstaa, at § 32 ser mig ud til snarere at være et Forsøg paa at omgaa den meget store Vanskelighed, som knytter sig til disse Bagabonder, end den egentlig er en Løsning af Vanskeligheden. Paragrafen gaar ud paa, at der under visse Betingelser kan idømmes en Tillægsstraf, hvilke Betingelser forresten ere satte meget høit; thi en Mand behøver ikke at være straffet med 60 Dages Bagtarrest, for at Krigsretten meget godt kan skjønne, at vedkommende Mand netop hører til de Bagabonder, som der maa tages paa med haarde Midler. Der bestemmes i Paragrafen, at Vedkommende af Krigsretten kan idømmes som Tillægsstraf, at han fjernes fra sin Afdeling. Han skal da i sin resterende Tjenestetid anvendes til Krigsmagtens Nytte, efter Krigsbestyrelsens nærmere Bestemmelse; dog er der den Forskrift, at saadanne Individer ikke samles i særlige Straffefafdelinger. Denne Bestemmelse forekommer mig ikke at være helt gennemtankefuld. Det er mig umuligt at blive klog paa, hvor Krigsbestyrelsen skal gjøre af disse Bagabonder. Det synes, at den, som har konciperet denne Paragraf, har tænkt sig, at disse Individer fordampede og bleve borte med det Samme, saa at man ikke havde dem mere. De blive nu ganske vist borte fra den Afdeling, hvor man hidtil havde dem, men et Sted maa de blive af, og et Sted vil der opstaa alle de Ulykker, som

følge af, at have saadanne Bagabonder i Geledet. De komme ikke til nogen særegen Straffefafdeling, og Guderne maa vide hvorfor; men det maa de nu ikke efter denne Paragraf. De skulle derimod anvendes til Krigsmagtens Nytte, og de maa altsaa sættes ind i en anden Afdeling end den, til hvilken de oprindeligt hørte. Det vil med andre Ord sige, at det faktiske Forhold vil blive, at der vil blive en uheldig Afdeling i Armeen, som vil blive udsat til at være Straffefafdeling, og som bliver forsynet med alle de Bagabonder, der findes i Armeen. Det vil blive en meget behagelig Afdeling at tjene i. Jeg veed nu ikke, om man har tænkt paa 1ste Artilleribataillon, som ligger paa Søbefæstningen. Det er en Bataillon, som virkelig iforveien er rigelig forsynet med den Slags Folk, og det uagtet den ligger ude paa Søbefæstningen, hvor jo Forholdet forsaavidt er noget gunstigt, som de Godfolk ikke hver Dag komme land, og altsaa ere noget mindre udsatte for Fristelser end Andre. Jeg maa imidlertid tilstaa, at jeg aldeles ikke anser denne § 32 for at være nogen Løsning af Opgaven. Jeg maa oprigtig bekende, at jeg anser den gamle Bestemmelse fra 1846 for egentlig at være en korrektere Løsning. Det er den Bestemmelse, ifølge hvilken Folk, som ikke ere til at ave paa anden Maade, blive nedsatte i de Meniges 2den Klasse, hvormed følger Tabet af Nationalkorfarden, og saa kan der tildeles dem Byngh arbitært. Jeg maa tilstaa, at jeg anser det for en høit uhenigtsmæssig Foranstaltning at tage Nationalkorfarden fra en Soldat, thi de, hvem det gaar ud over, bryde sig ikke forskrækkelig meget om at miste den. De gaa til Spektakel for andre Soldater og til Spektakel for Byen. Man ser paa en saadan Mand, at han er i 2den Klasse, og det, at han gaar med den sorte Kofarve skal ikke hjælpe til at rette ham moralsk. Jeg tror, at den Mand, som man overhovedet kan betro at bære Vaaben for Kongen, kan man ogsaa betro at have den røde Kofarve. Derimod kan jeg ikke skjønne rettere, end at, naar Lovgivningsmagten er kommen til den Erkendelse, at man faar Folk ind til Krigstjenesten, som man ikke kan blive af med, men er nødt til at beholde Tjenesten ud, og som man ikke kan ave med de Midler, som ellers ere tilstrækkelige til at holde de sædvanlige godmødige Folk, som ere saa lette at disciplinere, til Orden, der da ikke er andet Middel end at underkaste dem en ganske aparte, haard Disciplin. At bunte dem sammen i særegne Straffefafdelinger og give vedkommende Chef for denne Straffefafdeling et Jernscepter i Haanden til at regjere dem med, er een Maade, man kan gjøre det paa. Jeg tror imidlertid ikke, det er godt. En saadan Afdeling vil let blive et Arreststed for altsens flette Tilbøieligheder, Uaaner, ja maaske Forbrydelser. Jeg tror, at det Bedste egentlig er at beholde dem der, hvor man har dem, men rigtignok